

Bayer Zsolt: Korrobori

2011 szeptember 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Lehet-e Kertész Ákos sorait kívül értelmezni a magyar-zsidó ellentéten, harcon s együttélésen? Nem, nem lehet. Baj ez? Nem, nem baj. Nem lenne baj, ha Kertész Ákos sorai segítenének a zsidókérdés tisztességes megtárgyalásában.

Igen, mindenekel?tt ezt kéne kimondani, indulattalanul, tárgyilagosan: hogy van zsidókérdés. Nem egy s nem húsz éve. Nem. Kétszáz éve.

B?rkabátban, pisztollyal

Amikor 1867-ben a zsidókat emancipáltuk Magyarországon – els?k között Európában, bizony, Kertész Ákos! –, az itt él? zsidó polgárság hálája kimondhatatlan volt. A zsidó polgárság 1848-ban a szabadságharc mellé állt, és önálló zászlóaljat szervezett miértünk és önmagáért – mert 1848-ban is fegyvert fogtunk az elnyomás ellen, bizony, Kertész Ákos! A magyar ügyért harcoló magyar zsidóság 1867-ben úgy érezte – és joggal érezte úgy –, volt értelme az áldozatnak. És az emancipált polgári zsidó elem magyarrá lett. Mindenhogyan. Kultúrájában, érzéseiben, lelkében, öltözködésében. Elenyész? kisebbségbe került az az ortodox, haszid, cionista réteg, amely nem volt hajlandó asszimilálódni.

Aztán történt valami. Valami érthetetlen és megmagyarázhatatlan. A Tanácsköztársaság volt ez az érthetetlen és megmagyarázhatatlan borzalom. A patkánylázadás.

Jöttek Kun Béláék. Szamuely, Lukács. És a többiek. És nekiláttak.

„Mindenütt szaladgálnak, ágálnak az ellenforradalmárok, üssétek le ?ket! Üssétek agyon ott, ahol találjátok ?ket! Ha csak egy órára is sikerül felülkerekednie az ellenforradalomnak, nem lesz kíméletes egyetlen proletárral sem. Miel?tt vérébe fojtanák a forradalmat, fojtsátok ?ket a vérükbe!” Szamuely szavai ezek a Vörös Újság 1919. februári számából.

És felültek Szamuelyék a páncélvonatokra, és gyilkolni indultak. Öltek május 1-jén Szolnokon. 2-án Hatvanban. 7-én Devecserben. Június 5-én Dunaföldváron. 21-én Dömösön. 22-én Szekszárdon. És ez csak egy kis ízelít?…

B?rkabátban, pisztollyal, kukoricagránáttal járták Magyarországot. Kirángatták a falvak és városok f?terére a papot, a „kulákot”, az egyszer? parasztot, és lámpavasra akasztották. És aki így járt, annak még szerencséje volt. Mert másokat megkínoztak, vagy elevenen megnyúztak.

„Veszélyben a proletárdiktatúra! Budapesten dühöng az ellenforradalom, s hogy nem diadalmaskodott, az kizáróan az én embereim érdeme… Ezen utolsó három nap megmutatta, hogy véres kézzel kell átgázolni és vérbe kell fojtani az ellenforradalmat. Meg kell szervezni a vörös ?rség tüzérosztagát. E célból kérek 200 tagból álló legénységet, 80 nyomozó, 35 ?rségi személyzetet és egy 25 f?b?l álló törzset. Ezek szereltessenek fel 16 ágyúval, 12 gépfegyverrel és egyéb l?fegyverekkel. Bocsáttassék rendelkezésükre megfelel? épület. Én átveszem a parancsnokságot, és én fogom megválogatni a legénységet. Az osztag megszervezése után adassék át nekünk a dunai flottilla is. Lenni, vagy nem lenni, ez most a kérdés! Ne tétovázzunk, fogják keményen a gyepl?t.” Cserny József szavai ezek. Cserny József – Budapest hóhéra, a Lenin-fiúk legkegyetlenebbike. S szavait tettek követték. Éjszaka járták a f?város utcáit, mint a hiénák, és akit elfogtak, azt lekísérték a Duna-partra, és a folyóba l?tték. Így járt többek között Hollán Sándor nyugalmazott államtitkár és fia is. A Lánchídon hátulról l?tték ?ket tarkón a vörösök, holttestüket a Dunába lökték.

A patkánylázadás leverése után persze Bécsbe menekültek. És ez a vörösemigráció nekilátott bosszút állni – a Nyugat asszisztálásával…

Roboz Imre így ír Bécsb?l haza: „Mit silbakoljak a rút magyar tragédia függönye el?tt? Mit dideregjek gaz és ostoba önmarcangolása láttán, mit fájjon nekem a pesti hitványság kínszenvedése, mit pusztítsam büszke életkedvem, egészséges élniakarásom, jogos emberi nyugalmam a magyar pusztulással? Miért legyek jó fia, h? fia egy rossz hazának, h?tlen hazának? Hátam mögött a magyar táj: hadd maradjon! Hátam mögött a pusztulás: hadd pusztuljon!”

Éppen ekkor vagyunk túl Trianonon…

Gábor Andor, a „híres” pesti kabaré egykori szerz?je így üzen haza Bécsb?l: „Ha ott még egyszer bolsevizmus lenne, akkor teljességgel fölöslegessé válnának a börtönök, s a plakátok az ellenforradalmárokról és a túszszedés amúgy is népszer?tlen intézménye. Csakugyan a legnagyobb kelete lenne a legegyszer?bb akasztófának, amit lámpavasak, falba vert szögek és egyéb hasonló, a célnak megfelel? eszközök pótolnának.”

Majd jön Kunfi Zsigmond, imigyen: „A megvetés, az undor és felháborodás tarajos hullámai csapkodnak

Magyarország körül. A gy?lölet drótsövénye zárja el Magyarországot az egész világtól. Minden erkölcsös és a tisztaságra valamit adó ember befogja az orrát, ha a magyar nevet hallja. Annak a trágyadombnak dögletes b?ze, amelyet kereszténykurzusnak neveznek Magyarországon, az európai erkölcsi és politikai köztisztaságnak éget? problémájává lett és mindenki, nemcsak szocialisták, egyetért abban, hogy ezt a szemétdombot el kell hordani és ki kell füstölni azt az országot, ahol a rend fenntartói és a hatalom birtokosai ilyet m?velnek." (Világosság, 1920. június 29.)

Ismer?s szavak, ismer?s hang, ugye, Kertész Ákos? Ugye, Cohn-Bendit? Ugye, Mr. Cohen?

De a Lenin-fiúk nemcsak írnak ám! Hanem a legteljesebb mértékben együttm?ködnek a kisantanttal!

Trianon után azonnal! El?bb Beneshez rohangálnak, és szervezkednek Magyarország ellen, könyörögve a csehszlovák magyargy?löl?nek, hogy folytassa a harcot a maradék ország ellen. Majd megpróbálják kikiáltani a Pécs-Baranyai Köztársaságot, ezt a részt is kiszakítva a maradék országból, hogy ott felfegyverkezzenek, és támadást indítsanak ellenünk. Mályusz Elemér történész, akadémikus így ír err?l: „Linder és Jászi Belgrádban egy memorandumot adtak át, amelyben – a jugoszláv kormány megnyerésére – hangoztatták, hogy a magyar hadsereg lefegyverzése életérdeke Jugoszláviának, mert ez a hadsereg a békét mindenkor veszélyezteti. Kiemelték, hogy ez a lefegyverzés két úton lehetséges: vagy Magyarországnak megszállásával, vagy azzal, hogy az emigráció alkalmat nyer Pécsett egy hadsereg szervezésére. Fogadkoztak, hogy az emigráció vállalja a kisantantnak kellemetlen feladat elvégzését, ha a sereg szervezésére engedélyt nyer, továbbá az egész déli, Magyarországhoz tartozó, de jugoszláv megszállás alatt álló terület közigazgatását kezébe kapja. A két emigráns vezér 1920. november 18-tól 23-ig e tárgyban hosszas tanácskozást folytatott Belgrádban Pasics miniszterelnökkel, a kabinet több tagjával, így Nincsics külügyminiszterrel, Draskovics belügyminiszterrel, Pribicsevics kultuszminiszterrel, a belügyminisztérium Bácska-Bánát-Baranya osztályának f?nökével, a miniszterelnök kabinetf?nökével, nemkülönben a cseh katonai misszióval és a román követséggel is."

Az mindjárt f?benjáró b?n

Jásziék könyörögtek a jugoszlávoknak, hogy ne vonuljanak ki a megszállt területekr?l.

Kérdem én, mi ez, ha nem a vegytiszta hazaárulás?

És ez a Jászi Oszkár a mai napig valamiféle erkölcsi példaképe, a haladás letéteményese azoknak, akik ma ugyanúgy írnak és vélekednek Magyarországról és a magyarokról, mint Roboz, Gábor vagy Kunfi.

És ezeket a gazembereket kiszolgáló, az országot ezeknek átenged? Károlyinak mai napig szobra van a Kossuth téren. Gróf Bethlen Istvánnak pedig nincsen, mert nem lehet… Kertész Ákos pedig ír, amit ír.

Soha, egyetlen pillanatig nem t?rném, nem t?röm, hogy a magyar zsidóságot ezekkel a vörösökkel azonosítsák. Az asszimilálódott és polgári magyar zsidóság éppoly rémülettel és kiszolgáltatott dühvel nézte ezek rémtetteit, mint mindenki más. Az, hogy a Tanácsköztársaságot kilencven százalékban zsidók vezényelték, semmiféle felmentést nem ad a vészkorszakra és a nyilas rémtettekre. A „Ne ölj!" isteni parancsa ugyanis nem felülírható. De annyit talán ideje lenne bevallani, hogy kölcsönösen elrontottunk itt valamit. És amit elrontottunk, az nem helyrehozható sem vádaskodással, sem gy?lölettel, sem hazugságokkal, sem történelemhamisítással. Sem pedig Kertész Ákos alantas mondataival. És az sem megy, mert nem mehet sokáig, hogy amikor Nobel-díjasainkról van szó, akkor mindjárt elmondják nekünk, hogy ?k zsidók – lásd TGM halhatatlan mondatát: „Kertész Imre Nobel-díjas magyar író. Zsidó." Ám, ha a Tanácsköztársaságról, Kun Béláról, Szamuelyr?l, Csernyr?l, Kunfiról, Gáborról, Jásziról vagy éppen Rákosiról van szó, és az ezek által a magyarság ellen elkövetett rémtettekr?l, akkor azonnal tilos a származást emlegetni, mert az mindjárt f?benjáró b?n.

Nem. Nem az.

S ha már Ady úgyis szóba került Kertész Ákos védhetetlen mondatai kapcsán, mert a farizeusok Adyval akarják ?t mentegetni, akkor lássuk Ady egyik remekm?vét, a Korroborit. Ebben a mi magyar zsenink többek között így ír: „A IX-ik, s?t még a X-ik században is Rómának, az egykor Urbs-nak népe jól megértette a latint, a klasszikus latin-orációkat. Háromszáz év múlva pedig már készen volt az az új nép, amely már sehogysem volt a Ciceróé. A Sátán játszik-e vajon velem, amikor egyre biztosabban látom, hogy a Duna-Tisza tája ismét népalakulás nagy, teremt? momentumánál tart? (…) Úgy látszik, hogy a magyar embernek még az sem adatott, hogy a fájdalmai csupán magáért fájjanak. (…) De az igaz úgy-e, hogy közénk, senkik, még egyformákban is százfélék közé elvegyült egy

millió zsidó? Hogy e zsidók megcsinálták nekünk Budapestet, s mindazt, ami talán – talán? Biztosan – nincs is, de európaias és távolról mutatós? Segítségünkre jöttek nekünk, akik már nem vagyunk, azok, akik mint nép, szintén nincsenek… Ausztráliában van egy nagy néptörzs, mely a világ els? poétanépe, mert kitalálta a Korroborit. A Korrobori nagy, szerelmes táncorgia, amelyhez a n?k muzsikálnak. (…) A Korroboriba bele is lehet halni, erotikus szerelem-gy?löletben, ott, ott a muzsikáló lábai el?tt. (…) Micsoda gyávaság még meg nem mondani, hogy a Korroborit ?zzük, járjuk pár évtizedek óta a Duna-Tisza táján? Itt két fajtátlan és egyformán idegen fajta szeretkezik egymással a Korrobori szabályai szerint. A már megcsinált kultúrák lemásolt zeneszerszámaival foglalt itt helyet a zsidóság. S mi, akik magyaroknak nevezzük magunkat, gy?lölve-vágyva ropjuk a szerelmi táncot. Itt egymást fojtogatva a szerelemt?l, vagy új népet produkálunk, vagy pedig utánunk az özönvíz.”

Hát így.

Ez az élet. Ez a jöv?

S mennyivel szemben járta a Korroborit például Németh László és legjobb barátja, a zsidó Zelk Zoltán.

Az ismert történet szerint a vészkorszakban Németh László bújtatta a pincéjében Zelket, és minden este lement hozzá beszélgetni. Egyik este, amikor lement, látja, hogy Zelk a Kisebbségben cím? tanulmányát olvasgatja. Majd felnézett a könyvb?l, és így szólt: „Tudod, Laci, ma egész nap téged olvastalak, és azon gondolkodtam, talán nem is kéne most bújtatnod, ha mindezt nem írod meg.”

Ez az élet. Ez a jöv?. Ez az igazság. Ahogy a zsidó Zelk nem ?rjöng, nem átkozódik, hanem belátja, az ? barátjának is van bizony igazsága.

Kertész Ákosnak meg csak igaztalansága van és hazugsága. Jó ezt kimondani. Felszabadító. Miképpen azt is ki kell mondani végre, hogy Auschwitz nem teszi zárójelbe mindazt, amit Shakespeare, Liszt, Kosztolányi, Németh László, Ady vagy éppen Pet?fi mondott, írt a zsidóságról. Mert az igazságot semmi sem teheti zárójelbe. És ez az egyenlet visszafelé is igaz: Ady, Móricz, Babits, Kosztolányi, Németh László, Shakespeare, Liszt vagy éppen Pet?fi igazságaiból nem következik, mert nem következhet Auschwitz. De még Kertész Ákos hazugságaiból sem. Mert embernek kell maradni, bármi áron…
Bayer Zsolt, magyarhirlap

Ajánló